

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 496/2017
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Весна Поповић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Миланка Митровић, адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 865/16 од 20.10.2016. године, у седници већа од 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 865/16 од 20.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 401/14 од 29.01.2016. године, одбија се као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се малолетна деца ВВ и ГГ повере на старање оцу који ће самостално вршити родитељско право уз обавезе мајке да доприноси њиховом издржавању и да се уреди модел виђања са мајком, те да се на тај начин измени пресуда Првог основног суда у Београду П2 4884/11 од 27.08.2012. године, у делу који се односи на поверавање деце на самостално вршење родитељског права, њихово издржавање и модел виђања.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 865/16 од 20.10.2016. године, одбија се као неоснована жалба тужиоца и потврђује пресуда Трећег основног суда у Београду П2 401/14 од 29.01.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П2 4884/11 од 27.08.2012. године разведен је брак између тужиоца и тужене, а њихова заједничка малолетна деца ВВ, рођен ... године и ГГ, рођена ... године су поверена мајци на самостално вршење родитељског права. Тужилац је обавезан да доприноси издржавању малолетне деце, а уређен је и модел виђања малолетне деце са оцем. Тужена се са децом у мају 2013. године преселила у ..., где је засновала ванбрачну заједницу, а са децом живи у кући која је опремљена и комфорна и у потпуности задовољава потребе свих чланова. Тужена ради као ... и месечно зарађује од 15.000,00 до 20.000,00 динара, а њен ванбрачни супруг зарађује месечно око 25.000,00 динара. Иако обоје раде у сменама деци је континуирано обезбеђен надзор од стране одраслих првенствено мајке и очуха који усклађују своје радне смене, а изузетно их причува и комшиница. Малолетни ВВ похађа ... разред основне школе у ..., ... је завршио са добрим успехом и примерним владањем, а малолетна ГГ похађа ... разред основне школе и оба детета се у слободно време друже са вршњацима и баве фолклором. Сви чланови породице се добро слажу и међу њима су присутне позитивне емоционалне размене због чега малолетна деца поседују све услове за нормалан психофизички развој и породица представља безбрижно окружење за њих. У поступку деца су се и изјаснила да желе да и даље живе са мајком и да оца виђају као и до сада. Тужиоцу су деца 04.01.2014. године предата ради боравка код њега за време распуста, али их он није вратио по истеку утврђеног времена због чега је тужена покренула извршни поступак ради предаје деце и решењем од 14.02.2014. године њен предлог за извршење је усвојен. Тужилац није доводио децу у просторије органа старатељства, па је извршење одлагано да би коначно малолетни ВВ био предат мајци 10.03.2014. године, а малолетна ГГ је остала код оца и враћена је мајци 14.03.2014. године. Због одбијања предаје малолетне деце мајци тужиоцу је изречена казна затвора. У периоду од 12.06.2015. до 22.07.2015. године малолетна деца су поново боравила код оца, а у том периоду отац је тукао малолетног ВВ, па малолетни ВВ више не иде код оца нити са њим контактира. Малолетна ГГ и даље иде код оца.

Код напред утврђеног чињеничног стања, а које се заснива и на мишљењу органа старатељства које је у поступку прибављено, нижестепени судови су закључили да је интерес малолетне деце странака да и даље буду поверена мајци на самостално вршење родитељског права, те да нове околности које су наведене нису од утицаја који би био у тој мери изражен да би захтевао измену раније судске одлуке око самосталног вршења родитељског права.

Према одредби члана 67. Породичног закона, родитељско право је изведено из дужности родитеља и постоји само у мери која је потребна за заштиту личности права и интереса детета. На овај начин само је потенцирана начелна одредба из члана 6. став 1. истог закона по којој је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета. Приликом доношења раније судске одлуке о вршењу родитељског права у поступку развода брака утврђено је да је у најбољем интересу малолетне деце да родитељско право над њима самостално врши мајка. Од тада промениле су се околности утолико што је мајка засновала ванбрачну заједницу и са децом прешла да живи у Међутим, из изведених доказа несумњиво произилази да

промена места боравка, школе и опште животне средине није негативно утицала на децу, јер су се она адекватно уклопила и у новој средини имају све услове за нормалан психофизички развој. Орган старатељства, који по члану 270. Породичног закона у овој врсти спорова има посебну улогу, у току поступка је навео да мајка малолетне деце поседује пун родитељски капацитет и да права и обавезе из садржине родитељског права врши савесно и одговорно. Са друге стране отац је оптерећен неразрешеним партнерским конфликтима које има на релацији са туженом што битно угрожава његово усмеравање на изградњу квалитетног односа са малолетном децом. У прилог оваквог става органа старатељства иде и чињеница да отац није поштовао обавезу утврђену судском одлуком да децу која су му долазила ради одржавања редовних контаката на време враћа мајци те да је у том погледу било и судских поступака. То је довело и до погоршања односа између оца и малолетног сина. Несумњиво је изражена и жеља малолетне деце да и даље самостално родитељско право над њима врши мајка. С обзиром да је малолетни ВВ старији од 15 година, та његова жеља има и посебан значај у оваквим споровима.

Када се све напред наведено има у виду, онда се не могу прихватити наводи из ревизије тужиоца да суд није водио рачуна о најбољем интересу малолетне деце, а посебно да није имао у виду да деца често остају сама, те да у ... постоје много веће могућности за унапређење интереса и талента деце.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић